

Afgørelsen, har han samme Udgang til Appel som overfor en Dom. Naar der ikke er givet den ommeldte Bestemmelse Plads allerede i § 4, er Grunden hertil alene den, at det efter de særlige Betingelser for dens Anvendelse og Bestaffenheden af det Tidspunkt, der her er sat som Udgangspunkt for Beregningen af Fristen, saldt bestemmeft at fremsætte den i Tilknøtning til de øvrige Bestemmelser i § 13.

En speciel Angivelse i Loven om, hvornaar et Forlig er at anse for et „offentligt Forlig“, navnlig af de Myndigheder, for hvilke Forliget kan være indgaaet, er anset ufornøden. Naturligvis vil derunder bl. a. ogsaa indbefattes Akford indgaaet i Konkursbo (Konkurslovens § 119). For saa vidt Udtrykket ogsaa indbefatter Forlig indgaaede for Bandyksmænd eller Hegnyksmænd, ville de Tilfælde, hvor et for saadanne Mænd indgaaet Forlig maatte hjemle Krav med Hensyn til hvilke der overhovedet vil kunne blive Spørgsmaal om Forældelse, atter, ifølge Forbeholdet i § 4 Nr. 1, bringes udenfor Bestemmelsen som Følge af, at slige Krav ville være undergivne Udpanning.

Som det vil blive nærmere omtalt længere nedenfor, har det norske Komiteudkast, samtidig med, at det i samme Udstrækning som Lovforslaget har villet gøre ti Mars Fristen anvendelig paa Fordringer, for hvilke der habes Gældsnavn, Dom eller offentlig Forlig, dog ikke givet dette Udtryk i en tilsvarende almindelig Sætning som den, der findes i Forslagets § 4 Nr. 1. Ved Omtalen af de Forskelligheder i Redaktionens henholdsvis af Lovforslaget og af Udskæft, hvormed dette nærmere hænger sammen, skal blive paapeget forskellige Fordele, som Forslagets Redaktion antages at frembyde. Paa dette Sted skal blot gøres den Bemærkning, at Fremhøvelsen paa den Naade, som stes i § 4 Nr. 1, af de Fordringer, der støttes paa de her nævnte Arter af Skyldgrundlag, synes naturlig og ogsaa efter den vigtige Plads, de komme til at indtage mellem de Fordringer, som ville blive Genstand for ti Mars Forældelsen. Ligesom det, ifald Loven skulde have været affattet derhen, at tre Mars Fristen kom til at fremtræde som den almindelige Frist, der skulde gælde for alle Fordringer, som ikke særskilt vare undtagne derfra, først og fremmest vilde have været de her omhandlede Klasser af Fordringer, der havde maattet undtages og særskilt nævnes som Genstand for den længere Frist, jaaledes ville disse, selv naar, som efter Forslaget, ti Mars Fristen sættes som den almindelige Frist, dog efter den Udstrækning, Forslaget har givet tre Mars Forældelsen, altid komme til at udgøre den

praktisk vigtigste Gruppe af Fordringer, som ville blive undergivne den længere Frist. Den særskilte Fremhøvelse af dem er ogsaa i god Overensstemmelse med vor nuværende Lov og Tradition. Gældsnavnsfordringer ere overhovedet de eneste Fordringer, som udtrykkeligt ere nævnte i vor nu gældende Præskriptionslov; og i Angivelsen af det Anvendelsesomraade, som tilkommer denne, ere vi vant til at se Ramsdom nævnt som et Skyldgrundlag, der i saa Henseende bliver at stille ved Siden af Gældsnavn, ifr. herved ogsaa Forordningerne af 17de Maj 1690 og 18de Marts 1796.

Reglen om, at Forældelsesfristen for en Fordring, for hvilken der er opnaet Dom eller offentlig Forlig, er mindst ti Mars, er i Komiteudkastet (§ 14, 3dje Ved) udtrykt med en væsentlig lignende Begrænsning som i Forslagets § 4, Nr. 1; men ved Siden heraf har Komiteen, i øvrigt under DisSENS, fra denne Regel foreslaaet gjort en Undtagelse for det Tilfælde, at der, for Fordring, der forældes i kortere Frist, er indgaaet Forlig i Henhold til en samtidig med Fordringens Stiftelse udfærdiget Juldmaat. I Forslaget er ikke gjort Forsøg paa at formulere en Undtagelse i lignende Retning.

I §§ 5 og 6 bestemmes nærmere det Tidspunkt, fra hvilket tre, ti eller tyve Mars Fristen skal regnes, henholdsvis hvor intet videre er kommet til fra Skyldnerens Side efter Tilblivelsen af det Skyldgrundlag, paa hvilket Kreditor støtter sin Fordring, og hvor der fra Debtors Side foreligger en senere Anerkendelse af Fordringen eller af Skyldgrundlagets vedvarende Gyldighed.

Til § 5.

Om Valget af Fordringens Forsaldstid som Udgangspunkt for Beregningen af de ovennævnte Frister er allerede talt ovenfor. Det antages ikke, at det Udtryk, der er brugt, den Dag, „da Fordringen er forfalden“, vil behøve nogen nærmere Forklaring i Loven. Overensstemmende med almindelig juridisk Sprogbrug er dette Udtryk her brugt som almindelig Betegnelse for den Dag, da Fordringen kan kræves oplydt. Vel er det saa, at Ordene „forfalden“, „Forsaldsdag“ o. s. v. saabelt efter den nærmeste Mening, hvormed Sproget har dannet dem, som efter almindelig Talebrug nærmest leder Tanken hen paa, at der ved den paagældende Fordring er — eller i det mindste efter dens almindelige Karakter kunde tænkes at være — en Mod-